

Arrest

nr. 249 720 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 september 2020, die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 juli 2016 is verzoekster in België aangekomen met een visum D beperkt tot de duur van haar activiteiten als au-pair. Ze werd in het bezit gesteld van een A-kaart voor de duur van haar arbeidskaart geldig tot 31 augustus 2017.

Op 29 mei 2018 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 20 april 2018 sluit verzoekster een wettelijke samenwoning met dhr. Kevin D., van Belgische nationaliteit.

Op 3 juli 2018 dient verzoekster een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar partner dhr. K. D. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 juni 2020 heeft verzoekster de wettelijke samenwoning beëindigd.

Op 29 juni 2020 sluit verzoekster een wettelijke samenwoning met dhr. David K., van Belgische nationaliteit.

Per brief van 8 juli 2020 wordt verzoekster op de hoogte gesteld dat de gemachtigde van de minister overweegt haar verblijfsrecht te beëindigen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 juli 2020. Verzoekster werd verzocht haar individuele situatie toe te lichten.

Op 9 september 2020 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 september 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A.	Nationaliteit: Filipijnen	Geboorteplaats: Naga Cebu
Voorna(a)m(en): R.	Geboortedatum: (...)1991	RR: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)		

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van haar wettelijk samenwonende partner, dhr. D. K. (RR: xxx) . Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat het geregistreerd partnerschap dat werd afgesloten op 20.04.2018 op 08.06.2020 eenzijdig werd stopgezet te Bilzen. Betrokkenen vormen geen familiale cel meer. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 08.07.2020 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief die daartoe opriep, werd aan betrokkene betekend op 20.07.2020. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Attest OCMW Torhout dd. 23.07.2020
- Eigen toelichting omtrent het einde van de relatie met referentiepersoon
- Bijzonder voorwaarden KliniPlan van de Voorzorg, op naam van betrokkene
- Klevertjes mutualiteit
- Getuigschrift van vooropleiding social profit voor anderstaligen bij de VDAB dd. 31.01.2020 op naam van betrokkene.
- Attest inburgering dd. 06.08.2019
- Deelcertificaat NT2 mondeling en schriftelijk respectievelijk dd. 27.06.2019 en 28.06.2019
- Attest wettelijke samenwoning met dhr. K. D.id (RR: ...) dd. 29.06.2020
- Loonfiche dhr. K. D. bij (...) BVBA van de maand januari 2020.

Wat betreft de uitzonderingsgronden, zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° dient opgemerkt te worden dat het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een schrijnende situatie. Betrokkene stelt dat zij

niet goed behandeld is geweest door referentiepersoon en stelt hiervan stukken te kunnen voorleggen. Niettemin laat zij na om deze stukken aan onze diensten over te maken. De loutere verklaring op eer van betrokkene zelf kan niet volstaan als afdoende bewijs, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde betreft dient opgemerkt te worden dat er een loonfiche werd voorgelegd van haar huidige wettelijk samenwonende partner. Of de tewerkstelling van haar partner heden nog actueel is is niet duidelijk, gelet betrokkene 04.08.2020 een loonfiche voorlegt van januari 2020, hetgeen toch wat vreemd is als zij daadwerkelijk over de bestaansmiddelen van haar partner kan beschikken. Echter, zelfs indien betrokkene het voordeel van de twijfel wordt gegund, is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 03.07.2018) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst of origine (Denemarken of de Filippijnen) gewoond heeft, en er opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden bestaan. Betrokkene legde in elk geval niets voor waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Betrokkene heeft evenwel voorheen nog kortstondig verblijfsrecht in België gehad als au pair. Er kunnen hieruit echter geen rechten worden geput in het kader van het huidige verblijfsrecht.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Zo legde betrokkene twee deelcertificaten NT2 mondeling en schriftelijk respectievelijk dd. 27.06.2019 en 28.06.2019 een attest inburgering dd. 06.08.2019 voor. Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een attest klevertjes mutualiteit voor en bijzondere voorwaarden van een KliniPlan bij de Voorzorg op haar naam. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering behoort tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een dermate wijze geïntegreerd is in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene één loonfiche van de maand januari 2020 voor van haar nieuwe partner, als bewijs van bestaansmiddelen waar zij over zou kunnen beschikken en een attest van het OCMW Torhout dd. 23.07.2020 waaruit blijkt dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandstelsel. Echter, louter het hebben van een bestaansmiddelen waar zij over zou kunnen beschikken is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Van een eigen tewerkstelling ligt niets voor, waardoor aan te nemen valt dat de economische integratie niet van die aard is dat zij een beletsel zou kunnen vormen voor het nemen van deze beslissing. Betrokkene legt weliswaar een getuigschrift van vooropleiding social profit voor anderstaligen bij de VDAB dd. 31.01.2020 op naam van betrokkene, het is zeker een positief gegeven dat betrokkene werkbereid is, zich daartoe wil bijscholen en zich persoonlijk wil ontplooiën. Echter is het slagen voor een vooropleiding, dewelke ervoor zorgt dat er een voldoende taalniveau kan worden bereikt met oog op tewerkstelling, geen afdoende bewijs van integratie die een hinderpaal kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het hebben van een job, en aldus ook talenkennis van het land waarin men woont en de nodige omscholing daartoe volgen, zijn immers een voorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling/scholing met oog op tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contraindicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in haar land van herkomst de gewenste opleiding kan afmaken, en kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en/of scholing, en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkene het geregistreerd partnerschap eenzijdig heeft beëindigd. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, dit wordt bovendien ook geenszins betwist door betrokkene, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Heden heeft betrokkene een nieuwe partner leren kennen waarmee zij een geregistreerd partnerschap afsloot en waar zij tevens bewijs van voorlegde. Betrokkene stelt verder dat zij hun eerste gemeenschappelijke kindje verwachten; bewijzen van deze zwangerschap werden echter niet voorgelegd. Voor zover betrokkene daadwerkelijk zwanger zou zijn, dient opgemerkt te worden dat geen bewijs voorligt dat zij medische zorgen zou behoeven die in het land van herkomst niet beschikbaar zouden zijn. Indien betrokkene haar relatie met haar nieuwe partner wenst verder te zetten in België staat het haar uiteraard vrij in functie van haar nieuwe gezinssituatie een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene heden duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Het verblijfsrecht van verzoekster werd ten onrechte beëindigd door verwerende partij. Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat er in casu geen sprake zou zijn van een schrijnende situatie in de zin van art. 42quater, § 4. 4° Vreemdelingenwet.

Verzoekster werd door haar vorige partner, dhr. K. D., opgelicht. Hij sloot onder andere contracten op haar naam af en vervalste haar handtekening. Tot op heden komt verzoekster hierdoor in problemen.

Verzoekster heeft hiervoor meermaals klacht moeten indienen bij de politie, (bijlagen 2-4)

Wat betreft de bestaansmiddelen voorwaarde brengt verzoekster de loonbriefjes van haar huidige partner bij van de maanden juli, augustus en september 2020. (bijlage 5)

Wat betreft de humanitaire elementen in de zin van art. 42quater, § 1, derde lid Vreemdelingenwet, werd er door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers:

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Een terugkeer naar de Filipijnen zou voor verzoekster haar recht op eerbiediging van haar privé-, familie- en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoekster woont samen met haar partner dhr. D. K.. Op 29.06.2020 werd er een geregistreerd partnerschap afgesloten.

Inmiddels verwachten verzoekster en haar partner hun eerste kindje dat ieder ogenblik geboren kan worden. Het kind is reeds prenataal erkend door de partner van verzoekster.

Indien verzoekster verplicht wordt terug te keren naar de Filipijnen, zou de gezinscel doorbroken worden.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 van het EVRM.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd wegens de eenzijdige stopzetting van de wettelijke samenwoning met dhr. K.D. Dit wordt niet betwist door verzoekster.

Verzoekster meent dat er *in casu* sprake is van een schrijnende situatie in de zin van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet. Ze werd opgelicht door haar vorige partner dhr. K.D. Ze verwijst naar haar klachten ingediend bij de politie (bijlage 2 tot 4 bij het verzoekschrift).

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° (...)

6° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verzoekster meent dat de uitzonderingsbepaling van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet op haar van toepassing is:

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest,

[...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Wat betreft de uitzonderingsgronden, zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° en 4° dient opgemerkt te worden dat het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van een schrijnende situatie. Betrokkene stelt dat zij niet goed behandeld is geweest door referentiepersoon en stelt hiervan stukken te kunnen voorleggen. Niettemin laat zij na om deze stukken aan onze diensten over te maken. De loutere verklaring op eer van betrokkene zelf kan niet volstaan als afdoende bewijs, gelet het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde betreft dient opgemerkt te worden dat er een loonfiche werd voorgelegd van haar huidige wettelijk samenwonende partner. Of de tewerkstelling van haar partner heden nog actueel is is niet duidelijk, gelet betrokkene 04.08.2020 een loonfiche voorlegt van januari 2020, hetgeen toch wat vreemd is als zij daadwerkelijk over de bestaansmiddelen van haar partner kan beschikken. Echter, zelfs indien betrokkene het voordeel van de twijfel wordt gegund, is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.”

Verzoekster gaat er aldus aan voorbij dat de uitzonderingsgronden niet kunnen worden toegepast, nu het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 20 april 2018 en eenzijdig stopgezet door verzoekster op 8 juni 2020. Verzoekster betwist dit niet. Overigens bevestigt verzoekster in de feituitlegging van het verzoekschrift dat haar relatie *“bijna 3 jaar lang”* heeft geduurd.

Waar verzoekster verwijst naar de bijlagen 2 tot 4 van het verzoekschrift, met name het attest klachtneerlegging d.d. 3 april 2020, attest klachtneerlegging d.d. 12 september 2020 en PV klacht d.d. 12 september 2020 stelt de Raad vast dat, blijkens de stukken van het administratief dossier, verzoekster deze stukken niet ter kennis heeft gebracht aan de gemachtigde en thans voor het eerst voorlegt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Verzoekster kan de verwerende partij bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken, nu zij heeft nagelaten deze stukken tijdig ter kennis te brengen aan de gemachtigde.

Waar verzoekster verwijst naar bijlage 5 van het verzoekschrift, met name loonbriefjes van haar huidige partner van de maanden juli, augustus en september 2020, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoekster deze stukken niet ter kennis heeft gebracht aan de gemachtigde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster enkel een loonfiche van januari 2020 heeft bijgebracht. De gemachtigde motiveert dienaangaande: *“Voor wat de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde betreft dient opgemerkt te worden dat er een loonfiche werd voorgelegd van haar huidige wettelijk samenwonende partner. Of de tewerkstelling van haar partner heden nog actueel is is niet duidelijk, gelet betrokkene 04.08.2020 een loonfiche voorlegt van januari 2020, hetgeen toch wat vreemd is als zij daadwerkelijk*

over de bestaansmiddelen van haar partner kan beschikken. Echter, zelfs indien betrokkene het voordeel van de twijfel wordt gegund, is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is. Verzoekster gaat er aldus wederom aan voorbij dat de bestaansmiddelenvoorwaarde pas in aanmerking kan worden genomen als één van de uitzonderingsgronden zoals bepaalt in artikel 42quater, § 4, 1° tot 4° van de vreemdelingenwet kan worden toegepast. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoekster niet heeft aangetoond dat het geregistreerd partnerschap met dhr. K.D. ten minste drie jaar heeft geduurd waardoor zij geen beroep kan doen op één van de uitzonderingsgronden.

Verzoekster betoogt verder dat wat de humanitaire elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet betreft de gemachtigde geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd. Zij wijst erop dat zij samenwoont met dhr. D.K., van Belgische nationaliteit. Op 29 juni 2020 werd een geregistreerd partnerschap afgesloten. Zij verwacht tevens een kindje dat reeds prenataal erkend werd door dhr. D.K.

Vooreerst merkt de Raad op dat de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM en het betoog dat bij een gedwongen terugkeer naar de Filipijnen de gezinscel wordt doorbroken, niet dienstig is. De bestreden beslissing bevat geen, en gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van het gezinsleven is aldus niet aan de orde. Verzoekster kan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de wettelijke samenwoning met dhr. D.K., haar zwangerschap en de prenatale erkenning van haar kindje. In de bestreden beslissing wordt daaromtrent het volgende gemotiveerd: *“Heden heeft betrokkene een nieuwe partner leren kennen waarmee zij een geregistreerd partnerschap afsloot en waar zij tevens bewijs van voorlegde. Betrokkene stelt verder dat zij hun eerste gemeenschappelijke kindje verwachten; bewijzen van deze zwangerschap werden echter niet voorgelegd. Voor zover betrokkene daadwerkelijk zwanger zou zijn, dient opgemerkt te worden dat geen bewijs voorligt dat zij medische zorgen zou behoeven die in het land van herkomst niet beschikbaar zouden zijn. Indien betrokkene haar relatie met haar nieuwe partner wenst verder te zetten in België staat het haar uiteraard vrij in functie van haar nieuwe gezinssituatie een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.”* Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij haar verblijfsrecht had bekomen in functie van dhr. K.D. De relatie met de voormalige referentiepersoon is evenwel voorbij en dit wordt geenszins betwist door verzoekster. Het staat verzoekster vrij om, gezien haar nieuwe gezinssituatie, een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen. Waar verzoekster verwijst naar de akte van prenatale erkenning d.d. 8 juni 2020 en de zwangerschapsverklaring d.d. 7 oktober 2020, stelt de Raad vast dat verzoekster deze stukken niet ter kennis heeft gebracht aan de gemachtigde. Voor de wettelijkheid van de bestreden beslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Bovendien doen deze nieuwe stukken geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeksters relatie met dhr. K.D. werd beëindigd en dat zij haar verblijfsrecht had bekomen op grond van de wettelijke samenwoning met dhr. K..D.

De motieven van de bestreden beslissing steunen op een correcte feitenvinding en zijn niet kennelijk onredelijk. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond, evenmin als een schending van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken vooraleer het bestreden bevel af te leveren, merkt de Raad op dat het betoog niet dienstig is, nu de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN